

LUCRURI DE FĂCUT AZI (FĂRĂ STABILIREA PRIORITĂȚILOR)

- Exersat la pian (1,5 ore)
- Exersat la balet (1 oră)
- Corectat lucrarea la matematică (de depășit 94 de puncte)
- Meditație (am nevoie de o mantra nouă – de descărcat aplicația de traducere engleză-sanscrită)
- Făcut felicitare de rămas-bun pentru Randy (opțional)
- Lucru la carte cu Tori
- Lucru la proiectul pentru Ziua Orașului Serenity cu Tori
- Rămas peste noapte la Tori (neconfirmat; poate dormi Tori aici)

Mă uit încruntată la listă și pe urmă schimb *opțional* cu *obligatoriu*. N-o fi Randy preferatul

meu – mi se pare un zurbagiu –, dar îmi pare teribil de rău pentru oricine trebuie să se mute din Serenity. Niciun alt loc n-ar putea fi vreodată la fel de bun.

Momentul în care ne-a dat vestea îmi tot revine în minte. Îl trimit să locuiască împreună cu bunicii lui, în Colorado.

— Adică pleci din Serenity?

Mintea mea abia dacă poate pricepe. El încuviințează posomorât.

— Bunicii mei au acolo o mică fermă și sunt tot mai bătrâni, deci au nevoie de ajutor.

Băiatul e distrus. Și cum rămâne cu Eli? El este încă la clinică, după accidentul acela ciudat. Mă trec fiori numai când mă gândesc. Să fii închis acolo, fără vizitatori, iar când ieși în sfârșit, primul lucru pe care îl aflu să fie că prietenul tău cel mai bun se mută din oraș? Nici nu-mi imaginez cum ar fi s-o pierd eu pe Tori, cu care m-am văzut în fiecare zi de când țin eu minte.

— Bunicii tăi nu pot angaja pe cineva? întrebă Tori.

Randy ridică din umeri.

— Mama zice că nu-și permit. E un loc micuț.

Ne holbăm la el de parcă ar vorbi într-o limbă străină. Nimeni dintre noi n-a cunoscut vreodată pe cineva care să aibă probleme cu banii. Fabrica de Mase Plastice are mereu comenzi și oricine vrea

o slujbă primește una. Nu suntem bogați noi, cei din Serenity, dar trăim cât se poate de confortabil. Adică știm că există săraci, dar astfel de lucruri se întâmplă în alte locuri. Țasta-i cel mai trist lucru pe care l-am auzit vreodată – să nu-ți permiți o casă, sau să nu ai nici măcar ce să mănânci.

Am văzut odată un film împreună cu Tori în care unei familii i se tăia curentul pentru că nu putuse plăti factura la electricitate. Greu de imaginat o situație ca asta în Serenity. S-ar putea să nu-ți plătești factura la apă și să nu-ți poți umple piscina? Dar aici se învârt o mulțime de bani, așa că *toată lumea* își plătește facturile. Țasta-i alt motiv pentru care nu voi pleca niciodată din Serenity – până la facultate, desigur. Suntem un oraș prea mic ca să avem propria universitate, deși mi-aș fi dorit. Chiar și atunci intenționez să rămân cât mai aproape de casă – mă duc la Universitatea Statului New Mexico din Taos. Am grijă să-mi limitez zonele de interes și pasiunile în domenii pentru care există facultăți în Taos, de exemplu engleză, muzică și dans. De asta am renunțat anul trecut să mai învăț chineză. N-are rost să-mi pierd timpul cu ceva ce nu duce nicăieri.

Mie mi se pare că părinții lui Randy pierd din vedere o soluție evidentă.

— De ce nu vând ferma bunicii tăi, să vină să trăiască aici?

El arată cât se poate de nenorocit.

— S-a hotărât deja. Plec eu acolo.

— Săracul de tine, râde Malik Bruder, băiatul doctorului. S-ar putea să te distrezi totuși de minune în lumea mare și rea din afara orașului.

— Nu poți fi serios nici măcar o dată?

N-am chef de lucruri dintr-astea.

— Ce consideri tu distracție? Să trăiești într-un oraș dărăpănat și periculos, unde se înghesuie oamenii ca sardelele?

Malik rânjește spre mine. Reușește de fiecare dată să arate ca și cum nu l-ar tulbura nimic.

— Ai fi surprinsă, Laska.

— Cât de multe știi tu despre lume! ripostez eu. Cu media ta de șapte și cu interesul tău special pentru...

Mă prefac că-mi scormonesc mintea.

— A, stai așa... pentru absolut nimic.

El pare amuzat.

— Măcar ai fost vreodată în altă parte decât aici?

— Nici tu n-ai fost în altă parte.

— E adevărat, recunoaște el. Dar cum împlinesc vârsta necesară, cum mă car. Direct la New York City, baby!

Mereu numește orașul cu inițialele – *en-uai-si*.

— Nu spune asta, se roagă Hector Amani, admiratorul numărul unu al lui Malik. Acolo nu-i ca-n Serenity. Acolo lumea profită de tine!

Ha! Malik a dezvoltat o adevărată artă din a-l obliga pe Hector să facă lucruri pentru el. Când

vine vorba de profitat, NYC va avea mult de furcă cu unul atât de priceput ca Malik.

Malik își mută privirea asupra lui Hector.

— Tu ești perfect pentru locul ăsta. Eu? Mă duc să văd lumea.

— *Îți poți irosi întreaga viață cutreierând lumea, doar ca să afli că ceea ce cauți se află chiar la tine în grădină*, ripostez eu.

N-am inventat citatul. Așa scrie deasupra chioșcului din parc. Este un fel de motto al orașului. Tori și cu mine lucrăm la o carte ilustrată bazată pe acest motto, care se numește *Propria ta grădină*. Mama este profesoară la școală și se va îngriji să fie destul de bună ca s-o putem citi copiilor din clasele mai mici, când va fi gata.

Dar acum Randy pare îngrozit și eu mă simt vinovată. Noi vorbim despre cum nu se poate trăi în lumea din afara orașului, iar el chiar acolo urmează să plece. Ce-am putea spune? Că peste tot este la fel de bine ca în Serenity? ăsta-i alt lucru pe care străinii îl fac și noi nu. Ei mint.

Malik își dă seama și el.

— Crede-mă, Randy, tu ești cel norocos. Dacă restul lumii este atât de rea, cum de trăiesc în ea atâția oameni? Ei sunt vreo șapte miliarde, iar noi suntem doar 185. Nici nu mai avem ce discuta.

Malik e furios. Dar la școală am învățat că furia este o stare a persoanelor inferioare. Așa că eu doar zâmbesc.

— Știi bine că nu așa merg lucrurile.

— Dar tu de unde știi cum merg?

N-apuc să-i răspund pentru că mama sună clopoțelul și ne cheamă la ora de matematică, primul nostru curs de după-amiază, în afară de marțea, când avem științe, și joia, când avem ora de recunoștință. E un orar plin, dacă mai adaugi științele sociale, meditația și sportul. Acum suntem lângă bazinul unde ne antrenăm la polo, pentru că se apropie Ziua Orașului Serenity. Întotdeauna terminăm noi festivitățile, cu meciul cel mare. Este sărbătoarea mea preferată din an.

Conduc grupul înapoi în clădire. Când mama ta e profesoară, trebuie să fii puțin mai bun decât toți ceilalți. E multă presiune să te porți mereu cel mai frumos, să fii cel mai implicat, să iei cele mai bune note. De aceea întocmesc liste cu tot ce am de făcut. Mă ajută să rămân concentrată – cheia e controlul.

Exemplu: când intrăm în clasă, găsim întotdeauna un coș cu deserturi pe catedră – fursecuri, brioșe; azi sunt gogoși. Trebuie să luăm fiecare doar câte o bucată, dar se merge pe onoare. Mama încă-i afară, nu ne supraveghează nimeni.

Am un kilogram în plus față de greutatea pe care mi-am propus-o, așa că nu iau nicio gogoasă. Tori ia una, ca majoritatea copiilor. Hector ia și el o gogoasă, iar când nu se uită nimeni, mai șterpelește jumătate.

Malik? El înșfacă vreo patru. E mândru de sine – atunci când intră mama, stă lângă coș, zâmbește satisfăcut, și plescăie din buze, murdar de glazură pe degete. Practic o provoacă să-i facă observație.

Malik se crede deosebit pentru că încalcă regulile. Dar nu-i așa deștept cum se consideră el, mai ales când vine vorba despre lumea de dincolo de Serenity. De fapt, eu știu mult mai multe pe tema asta decât el.

S-a întâmplat acum câteva luni. Tori și cu mine eram în parc, lucram la *Propria ta grădină*. Ea a trebuit să plece, dar eu am rămas să-mi exersez *pliéurile*, pentru că în ziua aceea făcusem douăzeci de minute de balet mai puțin. Controlul, țineți minte?

Eram, așadar, lângă Cupa Serenity, trofeul acela uriaș din argint expus permanent pe un pedestal în mijlocul parcului. Trofeul este fala și mândria noastră, l-am primit de la președintele Roosevelt cu ani în urmă, în 1937, când a fost întemeiat orașul Serenity. Stă într-o cutie de plexiglas și nimeni nu trece prin parc fără să se uite la el, deși l-am văzut toți de un milion de ori.

În ziua aceea, deci, m-am uitat la trofeu pentru a milioana una oară și am văzut ceva ce nu mai remarcasem înainte – o încuietoare prinsă cu lacăt într-un colț al cutiei.

Pe urmă am observat o echipă de muncitori. Doi bărbați cu bocanci grei. Unul se urcase pe o scară, celălalt o ținea. Păreau să tundă crengile unui

sicomor prea stufos. Dar iată care-i treaba: nu erau de pe-aici. Toată lumea din Serenity cunoaște pe toată lumea, poate în afară de câțiva Mâncători Purpurii de Oameni. Pe tipii ăia, însă, nu-i mai văzusem niciodată.

Evident, pe o margine a drumului era parcată o camionetă. Pe ușa ei scria *Serviciul de Toaletări Copaci al lui Ray, Taos, New Mexico*. Mi-a trecut prin minte un gând șocant. Oare au încuiat cutia de teamă că străinii ăștia ar putea să fure Cupa Serenity? Am auzit cu toții povești de groază din alte locuri, dar era prima oară când mi-a dat prin minte că străinii și-ar fi putut aduce necinstea aici.

Deși mă simțeam emoționată, eram și puțin intrigată. Nu se întâmplă foarte des să cunoști oameni noi. În oraș sunt doar 184 de posibilități și pe majoritatea îi cunosc deja.

M-am hotărât să mă duc și să mă prezint.

— Bună, eu sunt Amber.

Unul mi-a zis și el „Bună“. Celălalt mi-a spus:

— Noi muncim aici, puștoaico.

Nu cu răutate, ci în felul acela în care vorbesc uneori adulții când sunt prea ocupați să-i bați la cap. Cred că am părut puțin jignită, pentru că a adăugat:

— Ai grijă la cap. Cad crengi. N-aș vrea să pățești ceva.

— A, da. Mulțumesc.

Frumos din partea lui că avea grijă de siguranța mea.

M-am retras câțiva pași spre camionetă și atunci am văzut ziarul de pe scaunul șoferului. Ceva care se chema *USA Today*. Un ziar pentru întreaga țară? Oamenii din Serenity citesc *Pax*, care se publică chiar aici. Probabil că ziarul acela era important în Taos și poate chiar și în alte locuri, din moment ce numele lui se referea la toată America.

Mi-au căzut brusc ochii pe un titlu.

MOARTEA ACTORULUI A FOST CONSIDERATĂ CRIMĂ

M-am întors spre tipii de la copac.

— Ce înseamnă crimă?

S-au uitat la mine ca la o gânġanie exotică proaspăt ieșită din pământ. Cel care ținea scara a zis:

— Vorbești serios?

— N-am mai văzut niciodată acest cuvânt, i-am explicat eu. Ce înseamnă?

Bărbatul din copac a pufnit în răs.

— Crimă înseamnă să trebuiască să tunzi copaci într-o zi toridă.

— Mie-mi spui? i-a ținut isonul partenerul lui.

Mi-am dat seama că râdeau de mine și m-am simțit stânjenită, deși habar n-aveam de ce, așa că am schimbat tactica.

— Îmi dați mie ziarul?

— Sigur, puștoaico. Ia-l tu din mașină. Și când îl citești, fă rost și de-un dicționar.

Am băgat mâna prin geamul de la portiera șofe-
rului și am luat ziarul *USA Today*. Mi-au căzut din
nou ochii pe articolul principal.

Totul a început cu un mister sinis-
tru: pereți pătați cu sânge în apar-
tamentul unui hotel din Hollywood; un
pistol Browning încă strâns de mâna fără
viață a victimei; un chip faimos schimo-
nosit de moarte...

— Ai grijă la cap!

O creangă plină de frunze a izbit pământul la
picioarele mele, iar eu o am șters-o repede, stri-
gând:

— Mulțumesc pentru ziar.

Simțeam hârtia tipărită pârâind în mâna mea de
parcă era străbătută de curent electric. Mi-era clar
că strângeam în pumn ceva puternic și important,
deși habar n-aveam de unde știam asta.

Când am ajuns acasă, am ascuns *USA Today* în
garaj, între filtrele de rezervă pentru aerul con-
diționat. Nu știu de ce nu l-am arăt părinților mei,
mai ales mamei. Suntem foarte apropiate, din mo-
ment ce o văd toată ziua la școală și pe urmă toată
noaptea acasă. Nu i-am spus nici măcar lui Tori,
deși suntem, practic, două jumătăți ale aceleiași
persoane. Știu că să păstrezi secrete este ca și cum
ai lovi cu dalta în mortarul dintre cărămizile unui

zid. Dar de data asta simțeam altceva. Că ziarul îmi aparținea numai mie. Așa că am simțit nevoia să-l păstrez pentru mine.

În următoarele zile, am citit ziarul din scoarță în scoarță, sorbind fiecare cuvânt. Unele articole semănau cu cele din *Pax* – relatări despre președinte și scoruri sportive. Dar după aceea, asemănările se terminau. Sau s-o luăm altfel: acum știu ce înseamnă crimă. I se mai spune și *omor* – alt cuvânt pe care nu l-am auzit înainte.

Părinții noștri ne amintesc mereu ce mare noroc avem să fim scutiți de genul de probleme care există în alte locuri. Dar nu-i același lucru ca atunci când vezi totul expus negru pe alb, când citești descrieri despre locul crimei, afli despre victime și sărmanele lor familii, îi urmărești pe polițiști când fac arestări și pe urmă procesele în care criminalii sunt aduși în fața justiției.

Și nu-i vorba despre ceva care se întâmplă ocazional. Am numărat șapte oameni morți prin crimă într-un singur număr din *USA Today!* Plus încă multe alte jafuri – iar uneori crimele și jafurile se petrec împreună. Există și alte lucruri pe care nu le citim niciodată în *Pax* – de exemplu războaie, răpiri, revolte și acte de terorism.

De fiecare dată când pun ziarul *USA Today* la loc în ascunzătoare, mi se învârte capul de și mai multe întrebări. Ce fel de oameni ar face asemenea fapte oribile? În *Serenity* nu există niciunul de felul

ăsta. Dacă ajunge crima și la noi? De aceea există atât de mulți Mâncători Purpurii de Oameni, și de aceea au propriul lor elicopter, ca să ne apere de astfel de lucruri?

Mă liniștesc cu puțină meditație. Este încă o dovadă că părinții noștri au făcut ce trebuia crescându-ne aici, unde ne aflăm în siguranță.

Dar ceva mă neliniștește. De ce nu publică și *Pax* poveștile negative care există în *USA Today*? Pentru că noi nu avem de ce să ne îngrijoram în legătură cu lucruri precum crima? Faptul că trăim aici nu înseamnă că n-ar trebui să știm despre lumea din afara orașului. Cum rămâne cu cineva ca sărmanul Randy? Va fi pregătit, când o să ajungă la bunicii lui?

Sunt de acord că ziarul *USA Today* îți aduce suferințe, dar pare foarte sincer.

La cina din seara aceea, mama deschide subiectul mutării lui Randy în Colorado.

— Cum au reacționat copiii? mă întreabă ea. Probabil că-i greu să pierzi un prieten pe care îl cunoști de atâta vreme.

— Da, recunosc eu. E o crimă.

Tata scapă furculița din mână cu un zăngănit.

Mama se holbează la mine.

— Unde ai auzit un cuvânt atât de oribil?

— În ziar.

Tata se încruntă.

— Nu fi nesinceră, Amber. *Pax* n-ar publica niciodată...

— Nu în *Pax*. În *USA Today*.

— Dar cum...

O clipă, vocea mamei se ridică ascuțit. Pe urmă se stăpânește, iar când vorbește din nou, glasul îi sună calm.

— Sunt puțin surprinsă că ai găsit un ziar din afara orașului. Noi cei de-aici citim numai *Pax*.

— Au fost niște muncitori în parc care au tuns copacii. Ei mi-au dat ziarul.

Mă simt bine să-mi iau piatra asta de pe inimă, după atâta vreme.

— Când s-a întâmplat? mă cercetează tata.

— Acum destulă vreme.

Părinții mei schimbă o privire plină de înțeles. *Sunt supărați pe mine?* mă întreb. Eu nu mint nicio dată, dar e cât se poate de evident că nu m-am dus să le spun despre ziar.

Dar nu. Mama nu-i furioasă, doar interesată.

— Și ai învățat ceva din el?

Încuviințez.

— Am învățat cât suntem de norocoși să trăim în Serenity.

LUCRURI DE FĂCUT AZI (FĂRĂ STABILIREA PRIORITĂȚILOR)

- Exersat la pian (1,5 ore)
- Exersat la balet (1 oră)
- Terminat eseul pentru ora de recunoștință
- Să-i spun lui Tori despre *USA Today*

Ce caraghios! După ce mama și tata află despre ziar, mi se pare o nebunie că nu i-am spus deja lui Tori despre el. Ce-o fi fost în capul meu? Îmi confirmă fix ce-am învățat la recunoștință – că mintea are modul ei de a te păcăli să crezi că faci un lucru bun, atunci când de fapt nu faci.

Adevărul este că am păstrat un secret. Asta-i o pantă alunecoasă.

Mama e încă la școală, așa că Tori și cu mine avem toată casa la dispoziție. Tata e ceva șef la fabrică și de obicei nu ajunge acasă înainte de cină.

— Hai să înotăm, propune ea. Ne antrenăm rezistența pentru marele meci.

— Bine, dar mai întâi vreau să-ți arăt ceva tare.

O conduc în garaj și mă ghemuiesc în spatele raftului unde ținem filtrele de rezervă. Le ridic unul câte unul.

Ziarul *USA Today* a dispărut.

— Ei? zice nerăbdătoare Tori.

Ciudat, am ținut ziarul acela ascuns vreme de patru luni, iar acum, când sunt gata în sfârșit să-l arăt cuiva, se dovedește că l-am pierdut. Cum am putut fi atât de neglijentă?

— Las-o baltă, îi spun. Hai să ne îmbrăcăm cu costumele de baie.